

## Arrest

nr. 105 420 van 20 juni 2013  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 februari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 januari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 februari 2013 met referentienummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. NYS en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

#### **"A. Feitenrelaas**

*U, A.(...) Z.(...), bent een drieëndertigjarige soenitische Afghaanse van Tadzjiekse origine. U bent geboren in de stad Kaboel en bleef daar tot uw vertrek uit Afghanistan wonen. Uw vader overleed voor u geboren werd, uw moeder stierf toen u ongeveer twaalf jaar oud was. Na de dood van uw moeder ging u bij uw oom wonen. U bent enig kind. In jawza (Afghaanse kalender, 22 mei – 22 juni) van het jaar 1998 huwde u uw huidige echtgenoot, de Pashtounse A.(...) M.(...) T.(...), nadat uw oom akkoord ging met diens huwelijksaanvraag. Uw echtgenoot werd geboren in 1959. Jullie kregen samen vier kinderen: veertienjarige dochter W.(...), dertienjarige dochter B.(...), tienjarige zoon Z.(...)*

en vierjarige zoon I.(...). U woonde met uw gezin in de wijk Macroyan 3 in Kaboel. U ging naar school tot de zevende klas. U was huismoeder. Drie jaar voor uw vertrek uit Afghanistan begon u thuis kinderen uit de buurt Dari en wiskunde te onderwijzen. Uw echtgenoot was eveneens leerkracht, eerst in Jalalabad en later in Kunar. Uw echtgenoot en uw kinderen B.(...) en Z.(...) raakten van u gescheiden onderweg naar België. U bent momenteel in België met uw kinderen W.(...) en I.(...). U heeft niets meer van uw echtgenoot vernomen. U heeft geen contact meer met uw familie of kennissen in Afghanistan. Een drietal jaar voor uw vertrek uit Afghanistan begon u les te geven aan meisjes uit de buurt. Op het einde van de lente van het jaar 2011 leerde u A.(...) kennen, die haar twee kinderen bij u les liet volgen. Zij is een Afghaanse die voor een buitenlandse NGO werkt die ijvert voor gelijke rechten voor vrouwen. Zij moedigde u aan papieren te verspreiden waarin vrouwenrechten verdedigd werden. Twee of drie keer deelde u deze pamfletten uit aan vrouwen in het park in uw wijk in Kaboel. Uw echtgenoot werkte als leerkracht in de stad Jalalabad. Aan het begin van het schooljaar, in hamal (Afghaanse kalender, 21 maart – 21 april) van 2012 werd uw echtgenoot overgeplaatst naar een school in de provincie Kunar. Hij werkte daar 20 à 25 dagen tot hij een eerste keer werd tegengehouden door de taliban die hem verboden nog langer aan meisjes les te geven. Toen uw echtgenoot dit gebod negeerde en zijn werk verderzette werd hij een tijdje later opnieuw door de taliban lastiggevallen. Deze keer werd hij vijftien dagen meegenomen naar een onbekende plaats. Ze vroegen hem met hen mee te werken. Hij kreeg de opdracht een zakje poeder in het drinkwater op de school te mengen zodat de meisjes verhinderd zouden worden om nog verder naar school te gaan. Eerst weigerde uw echtgenoot de opdracht maar toen hij klappen kreeg, vertelde hij zijn ontvoerders dat hij akkoord ging. Nadat hij werd vrijgelaten gooide hij het poeder weg en ging hij naar de politie in Jalalabad. Toen de politie uw echtgenoot niet wilde helpen, keerde hij terug naar Kaboel. Op 16 jawza (Afghaanse kalender, 6 juni) kwam de lokale politie naar uw huis in de wijk Macroyan 3. De politieagenten wilden u meenemen omdat zij u ervan beschuldigden met de buitenlanders samen te werken. Zij hadden ook de problemen van uw echtgenoot vernomen, namelijk dat hij poeder had gekregen van de taliban om met het drinkwater te vermengen. De politieagenten wilden u meenemen, maar namen uiteindelijk uw echtgenoot mee toen deze tussenkwam. Hij verbleef in het lokale politiekantoor gedurende twee dagen. Sinds dit politiebezoek heeft u niets meer vernomen van A.(...) en haar kinderen. Na deze gebeurtenis zette u uw lessen vier dagen stop. Nadien ging u verder met lesgeven tot de politie een tweede keer naar uw huis kwam op 25 jawza (Afghaanse kalender, 15 juni). Uw echtgenoot werd opnieuw meegenomen en twee dagen vastgehouden. Tijdens zijn detentie kreeg hij te horen dat de politiecommandant zijn dossier wilde laten verdwijnen indien hij de toestemming kreeg jullie dochter W.(...) te huwen. Uw echtgenoot weigerde. Op 28 jawza (Afghaanse kalender, 18 juni) keerde uw echtgenoot terug naar huis. Jullie lieten alles achter en gingen naar uw schoonbroer in Khoja Baghra vanwaar jullie via een smokkelaar doorreisden naar Europa. U verliet Afghanistan op 22 juli 2012. Op weg naar België, op 3 augustus 2012, raakte u van uw echtgenoot en twee van uw kinderen gescheiden. U heeft sindsdien niet meer over hem vernomen. U arriveerde in België op 22 november 2012 waar u dezelfde dag asiel aanvraagde.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u de politie en de taliban.

U legt geen documenten voor die uw asielrelaas ondersteunen.

## **B. Motivering**

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan weinig overtuigend zijn.

U legt immers geen enkel concreet bewijs voor van de feiten die de kern van uw asielrelaas vormen én uw verklaringen zijn onvoldoende overtuigend om op zich bewijs te vormen.

U verklaart dat u Afghanistan bent ontvlucht omdat u en uw echtgenoot geïsoleerd werden door de politie – de politie kwam twee maal langs bij u thuis en arresteerde telkens uw echtgenoot - en omdat uw echtgenoot een aantal maanden voor uw vertrek door de taliban in Kunar werd ontvoerd.

Er wordt geen geloof gehecht aan de problemen die u en uw echtgenoot ondervonden met de politie omdat u uiterst vage verklaringen aflegt over de redenen die aan de basis van de politiebezoeken en de arrestatie van uw echtgenoot zouden hebben gelegen – uw vrouwenrechtenactivisme en de verdenking van uw echtgenoot van samenwerking met de taliban - en omdat uw verklaringen over de wijze waarop de politie u en uw echtgenoot valse ongelooftwaardig zijn.

*In de eerste plaats kan geen geloof worden gehecht aan de redenen die aan de basis van uw problemen met de politie lagen.*

*De politie kwam volgens uw verklaringen naar uw huis omdat zij vernomen had dat u pamfletten uitdeelde waarmee u vrouwen bewust wilde maken van hun rechten. Het was de Afghaanse vrouw A.(...), die werkte voor een buitenlandse NGO, die u ertoe aanzette deze pamfletten te verspreiden. Hoewel u A.(...) meer dan een jaar voor uw vertrek uit Afghanistan leerde kennen en in deze periode met haar samenwerkte (CGVS pp.6,7), weet u bijzonder weinig over deze vrouw en de NGO waarvoor zij werkt. U weet niet voor welke NGO A.(...) werkte omdat zij u dat nooit verteld zou hebben (CGVS p.12). Hoewel u aangeeft dat er naast A.(...) nog mensen voor deze NGO werkten, kan u niet zeggen over welke collega's het gaat (CGVS p.12). Deze NGO zou steun krijgen van de buitenlanders, maar u kunt niet zeggen van welke landen (CGVS p.12). De omschrijving van de functie van A.(...) binnen deze NGO is erg summier. U verklaart dat zij problemen oploste van vrouwen en vrouwenrechten verdedigde. Gevraagd naar meer gedetailleerde uitleg over haar activiteiten binnen deze NGO, geeft u aan dat zij u hier nooit over verteld heeft (CGVS p.12). U weet voorts niet of zij nog met andere vrouwen contact had (CGVS p.7). U verklaart nooit te hebben geweten waar A.(...) en haar kinderen woonden en nooit haar telefoonnummer te hebben gekend (CGVS pp.11,12). Dit is weinig geloofwaardig aangezien u haar kinderen meer dan een jaar lang, zes dagen per week, les gaf bij u thuis en met deze vrouw samenwerkte rond de verdediging van vrouwenrechten. Gevraagd naar een verklaring voor het feit dat u over geen enkele contactgegevens van A.(...) beschikte, blijft u het antwoord schuldig (CGVS p.12). Het is ook opmerkelijk dat u niet weet of A.(...), vóór uw problemen met de politie, reeds door de politie werd lastiggevallen (CGVS p.13). Bovendien zegt u niet te weten hoe de politie vernam dat u deze pamfletten heeft uitgedeeld. U verklaart vervolgens dat het zou kunnen dat de politie deze informatie kreeg nadat er zich problemen voordeden in de familie van een vrouw die zo een pamflet in handen had gekregen (CGVS p.9). Dit is een pure veronderstelling en daardoor weinig overtuigend. Indien u twee keer door de lokale politie van de wijk bezocht wordt om u te confronteren met uw activiteiten ter verdediging van vrouwenrechten, kan verwacht worden dat u beter op de hoogte bent van de manier waarop de politie bij u terecht kwam. Uw verklaringen over uw activiteiten voor een vrouwenrechtenorganisatie zijn zo summier dat er geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat zich meer dan een jaar inzette voor vrouwenrechten en daardoor de aandacht van de politie trok.*

*Een tweede reden waarom u en uw echtgenoot door de politie geïnterviewd werden, was de verdenking dat uw echtgenoot in opdracht van de Taliban een poeder zou mengen in het drinkwater om meisjes te ontmoedigen naar school te gaan. Uw echtgenoot werd namelijk overgeplaatst van Jalalabad naar Kunar om daar les te geven. In Kunar werd hij vervolgens ontvoerd door Taliban die hem de opdracht gaven een poeder te mengen in het drinkwater van de school. Na zijn vrijlating meldde uw echtgenoot deze gebeurtenis aan de politie in Jalalabad, die het niet serieus nam en geen gevolg gaf aan zijn verklaring. U verklaart dat de politie u in Kaboel valseerde omdat zij op de hoogte was van het poeder dat uw echtgenoot had gekregen van de Taliban en dat zij hem ervan verdachten dit gif te zullen gebruiken in Kaboel (CGVS p.8). Aan deze verklaringen wordt geen geloof gehecht om volgende redenen. Eerst en vooral wordt geen geloof gehecht aan uw verklaring dat uw echtgenoot overgeplaatst werd van zijn school in Jalalabad naar een school in de provincie Kunar en daar door de Taliban werd ontvoerd. U weet niet waar in Kunar de school waar uw echtgenoot les gaf gelegen is en u kent zelfs het district niet waar uw man ging werken (CGVS p.14). Het is weinig geloofwaardig dat u geen flauw idee heeft waar ergens in de provincie Kunar uw man naartoe werd gestuurd. Het is weinig aannemelijk dat uw echtgenoot werd verplicht zijn werk verder te zetten in Kunar, een regio waar de veiligheidssituatie weinig stabiel is, maar u nooit vertelde waar hij heenging. Bovendien kent u de namen van de scholen in Jalalabad waar uw echtgenoot les gaf, Lycee Bibi Aisha en Pashtunistan Lycee (CGVS p.13), wat er op wijst dat u wel degelijk op de hoogte was van de loopbaan van uw echtgenoot. Daarnaast werden de problemen die uw echtgenoot met de Taliban ondervond rechtstreeks veroorzaakt door zijn werk in Kunar en werd hij gevraagd poeder in het water van deze school te mengen (CGVS p.8), waardoor het nog minder aannemelijk is dat u nooit gehoord heeft om welke school het gaat. Wat betreft de ontvoering van uw echtgenoot door de Taliban doet uw gebrekkige kennis hieromtrent sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. U weet niet waar uw echtgenoot door de Taliban werd naartoe gebracht (CGVS p.15). Uw verklaringen over deze periode van gevangenschap zijn verder zeer vaag en weinig overtuigend. Gedurende deze vijftien dagen zou de Taliban uw echtgenoot geslagen hebben en werd hem gevraagd zijn medewerking aan hen te verlenen door een poeder in het drinkwater te mengen (CGVS p.15). Behalve deze elementen en het feit dat uw echtgenoot in een donkere kamer verbleef met weinig te eten en te drinken, kan u geen verdere informatie geven over de gevangenschap van uw echtgenoot die vijftien dagen lang duurde (CGVS p.16). Wanneer u meermaals gevraagd wordt een specifieke situatie of gebeurtenis te noemen die uw man u over deze periode heeft verteld, antwoordt u dat hij u niets verteld heeft (CGVS p.16). Daarnaast weet u niet wat voor poeder uw echtgenoot door de Taliban kreeg aangeboden (CGVS p.16). Het is weinig aannemelijk dat uw*

echtgenoot er door de politie van beschuldigd werd poeder in het water in Kaboel te willen mengen (CGVS p.19) maar dat u, noch uw echtgenoot, op geen enkel moment vernamen om welk type poeder het gaat. Tenslotte stelt het CGVS zich de vraag waarom uw echtgenoot door de politie werd gezocht nadat hij zelf bij de politie was geweest om te melden dat hij gevraagd werd poeder te mengen. Indien uw echtgenoot gif wilde mengen zou het geen logische stap zijn om hier eerst mee naar de politie te gaan. Wanneer u geconfronteerd wordt met deze bedenkingen, slaagt u er niet in een verklaring te bieden. U herhaalt dat de politie hem wilde ondervragen omdat zij bang was dat uw echtgenoot het poeder in Kaboel zou mengen (CGVS p.19). De verklaringen die u aflegt over de periode die uw echtgenoot in Kunar doorbracht, zijn dermate vaag dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Aangezien er geen geloof wordt gehecht aan de redenen die aan de basis lagen van uw problemen met de politie - uw vrouwenrechtenactivisme en de verdenking van uw echtgenoot van samenwerking met de taliban - worden ook uw verklaringen over de politiebezoeken en de arrestaties van uw echtgenoot ongeloofwaardig geacht omdat deze hier rechtstreeks het gevolg van waren. De conclusie dat deze problemen met de politie zich niet hebben voorgedaan wordt bovendien bevestigd door onderstaande elementen.

U verklaart dat agenten van de lokale politie twee keer naar uw huis kwamen om uw echtgenoot te arresteren (CGVS p.8). U kunt echter niet zeggen vanuit welke wijk of regio deze agenten kwamen (CGVS p.9). Later verklaart u dat deze agenten verantwoordelijk waren voor uw wijk, Macroyan drie. U weet echter niet wie de politieverantwoordelijke voor uw wijk is (CGVS p.9). Daarnaast kunt u geen enkele politieagent uit uw wijk bij naam noemen (CGVS p.9). Van de commandant die naar uw huis kwam, kent u wel de voornaam, N.(...) (CGVS p.9). Zijn achternaam is u echter onbekend en u kunt verder geen informatie over hem geven (CGVS p.10). U weet niet waar hij woonde, noch kent u zijn precieze functie (CGVS p.10). Hij zou in het verleden een jihadi commandant geweest zijn maar u weet niet met wie hij samenwerkte, noch aan welke partij of groepering hij gelinkt werd (CGVS p.11). Volgens uw verklaringen deelde commandant N.(...) uw echtgenoot mee dat hij de klacht tegen jullie zou laten vallen indien uw dochter W.(...) aan hem zou worden uitgehuwelijkt (CGVS p.8). Deze commandant zou al twee echtgenotes hebben gehad maar u kunt niet zeggen hoe uw echtgenoot hiervan op de hoogte was (CGVS p.10). Verder verklaart u dat uw echtgenoot twee keer werd meegenomen naar het lokale politiekantoor maar kan u niet zeggen waar dit kantoor zich bevond (CGVS p.10). Het is niet geloofwaardig dat u zo weinig weet over de personen die uw echtgenoot twee keer arresteerden én uw echtgenoot chanteerden met een huwelijk met uw dochter. Bovendien zou uw schoonbroer verschillende keren naar het politiekantoor zijn gegaan om de arrestaties van uw echtgenoot aan te klagen en zijn vrijlating te bepleiten (CGVS p.10). In deze context dient ook te worden gewezen op het feit dat u, hoewel u verklaart dat uw schoonbroer verschillende keren naar het politiekantoor ging, over geen enkel document beschikt die deze verklaringen kunnen ondersteunen.

Het CGVS concludeert dat er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die u en uw echtgenoot ondervonden met de politie omdat u uiterst vage verklaringen aflegt over de redenen die aan de basis van de politiebezoeken en de arrestatie van uw echtgenoot zouden hebben gelegen – uw vrouwenrechtenactivisme en de verdenking van uw echtgenoot van samenwerking met de taliban - en omdat uw verklaringen over de wijze waarop de politie u en uw echtgenoot viseerde ongeloofwaardig zijn.

Verder wordt geoordeeld dat het loutere feit dat u een drietal jaar thuis les gaf aan meisjes uit de buurt u niet blootstelt aan vervolging of ernstige schade. Wanneer u gevraagd wordt of u problemen ondervond door uw werk als lerares, antwoordt u ontkennend en verklaart u dat de problemen die u meemaakte niet veroorzaakt werden door uw werk, maar het gevolg waren van het feit dat u pamfletten uitdeelde om vrouwen bewust te maken van hun rechten (CGVS p.11). Bovendien geeft u aan dat u er drie jaar voor uw vertrek uit Afghanistan voor koos om les te geven omdat uw kinderen al groter waren en de veiligheidssituatie was verbeterd waardoor families hun kinderen naar u durfden sturen (CGVS p.18). Verder blijkt ook nergens uit uw relaas dat uw werk als privé-leerkracht u aan problemen blootstelde.

Tenslotte dient te worden gewezen op uw verklaring dat u van uw echtgenoot en twee van uw kinderen werd gescheiden, onderweg van Afghanistan naar België, en dat u geen contact meer heeft met familieleden in uw thuisland. Het CGVS erkent dat de situatie voor vrouwen die niet over een netwerk beschikken in Afghanistan precair is en dat hier rekening mee moet worden gehouden bij de beoordeling van de asielaanvraag. Er wordt echter geoordeeld dat uw verklaringen het CGVS geen zicht bieden op uw reële situatie.

U werd volgens uw verklaringen gescheiden van uw echtgenoot toen u van Afghanistan naar België reisde. U weet echter niet in welk land u uw echtgenoot voor het laatst zag, noch kan u zeggen naar welke plaats u gebracht werd toen u het contact met uw echtgenoot verloor (CGVS pp.2,3). Het is weinig geloofwaardig dat u dit niet weet gezien de impact van deze gebeurtenis. Verder verklaart u dat er geen afspraken werden gemaakt om elkaar terug te vinden in het geval er iets onderweg zou

gebeuren (CGVS p.21), hetgeen opmerkelijk is wanneer u op het punt staat een dergelijke heikele reis aan te vangen. Bovendien bent u een geschoolde, meertalige vrouw waarvan verwacht kan worden dat u in staat zou zijn om de zaken op een bevattelijke manier te duiden. Wanneer u gevraagd wordt of u pogingen heeft ondernomen om uw echtgenoot te traceren, via NGO's of andere kanalen, verklaart u dat u de ochtend dat het interview bij het CGVS plaatsvond een afspraak had met uw sociaal assistente om een NGO te bezoeken die u hierbij zou helpen (CGVS p.4). U kent echter de naam van deze NGO niet. Verder blijkt nergens uit uw verklaringen dat u stappen ondernomen heeft om het contact met uw echtgenoot te herstellen. Het is opmerkelijk dat u van uw echtgenoot en twee kinderen onderweg naar België gescheiden werd en geen hardnekkigere pogingen heeft ondernomen om hen terug te vinden. U bent sinds 22 november 2012 in België waar u, binnen uw asielprocedure, de nodige omkadering kreeg van uw advocaat en sociaal assistent. In deze context kan van u verwacht worden dat u omstandig kan vertellen over de manieren waarop u uw familie gezocht heeft. Er dient ook te worden opgemerkt dat u uiterst vage verklaringen aflegt over de reis die u van Afghanistan naar België heeft ondernomen. U zou over land gereisd zijn met de auto, te voet en per boot maar u kunt niet zeggen welke landen u doorkruist zou hebben. U weet niet naar welke plaats de boot u heenbracht. Gevraagd naar een specifieke anekdote die u zich herinnert van de reis, verklaart u dat u met weinig mensen heeft gesproken omdat zij andere talen spraken (CGVS pp21,22). Het is weinig aannemelijk dat u zich niets concreets meer herinnert van deze vier maanden durende reis. Uw vage verklaringen over de reis die u ondernam van Afghanistan naar België en de manier waarop u van uw echtgenoot en twee kinderen werd gescheiden, doen concluderen dat u geen zicht biedt op de reële situatie waarin u zich bevindt.

Samenvattend wordt geoordeeld dat u het CGVS onvoldoende heeft kunnen overtuigen van het feit dat u de Afghaanse politie en de taliban vreest vanwege uw inzet voor vrouwenrechten, de job van uw echtgenoot en zijn vermeende samenwerking met de taliban omwille van uw vage en weinig aannemelijke verklaringen. Bovendien wordt geoordeeld dat uw verklaringen over de reis die u aflegde van Afghanistan naar België en de scheiding van uw echtgenoot en twee kinderen dermate vaag zijn dat u geen zicht biedt op de reële situatie waarin u zich momenteel bevindt. U toont bijgevolg niet aan dat u een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 a en b van de Vreemdelingenwet.

In het licht van al het voorgaande dient er geconcludeerd te worden dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Op basis van dezelfde verklaringen toont u evenmin aan een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

U legt geen documenten voor die uw asielaanvraag ondersteunen. De documenten die jullie meebrachten uit Afghanistan zouden zich bij uw echtgenoot bevinden. Het gaat om de taskara's (Afghaans identiteitsbewijs) van u en uw echtgenoot en hebben bijgevolg geen betrekking op uw asielrelaas.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012 ) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

*Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB " Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkelijk verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bermbommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.*

*Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.*

*De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.*

### **C. Conclusie**

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."*

## **2. Over de gegrondheid van het beroep**

2.1. Verzoekster voert in haar eerste middel de schending aan van artikel 1 A, (2) van de Conventie van Genève en van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Volgens verzoekster hebben de vragen die zijn niet kon beantwoorden geen betrekking op relevante bijzonderheden of wezenlijke elementen met betrekking tot haar vluchtverhaal. Verzoekster had tijdens haar eerste gehoor reeds op omstandige wijze haar vluchtverhaal toegelicht, waardoor zij in de veronderstelling was dat zij dit niet helemaal opnieuw diende te vertellen, noch werd haar duidelijk gemaakt dat dit nodig zou zijn. Er werd haar louter gevraagd om anekdotes te vertellen over de vluchtroute. Verzoekster heeft als vrouw in Afghanistan geen contact met politieagenten, gezien dit als ongepast wordt aanzien, waardoor zij de exacte locatie van het politiekantoor, namen en functies van de agenten niet kent. Verzoekster acht het dan ook aannemelijk dat zij niet iedereen bij naam kende. Verzoekster wijst erop dat zij zware psychische gevolgen ondervindt van de situatie in Kabul alsmede door de onzekerheid met betrekking tot haar man en twee van haar vier kinderen. Dit kan verklaren waarom zij zich niet elk detail kan herinneren.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Volgens verzoekster liggen er zwaarwegende gronden voor om aan te nemen dat wanneer zij naar haar land van herkomst, *in casu* Afghanistan, terugkeert zij een reëel risico loopt op ernstige schade en zij zich niet onder de bescherming van het land kan stellen. Te meer daar zij het nu dient te stellen zonder haar echtgenoot en zij op heden nog geen kennis heeft van diens toestand of verblijfplaats.

Bij het verzoekschrift voegt verzoekster een e-mail van de centrumarts.

Ter terechtzitting legt verzoekster "drie stukken omtrent haar gezondheid" neer.

2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991,

84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204).

2.3. De Raad kan geen geloof hechten aan verzoeksters asielrelaas. Er kan geen geloof worden gehecht aan de redenen die aan de basis van haar problemen met de politie lagen.

De politie kwam volgens verzoeksters verklaringen naar haar huis omdat zij vernomen had dat verzoekster pamfletten uitdeelde waarmee zij vrouwen bewust wilde maken van hun rechten (stuk 4, gehoorverslag, p. 7, 9). Het was de Afghaanse vrouw A., die werkte voor een buitenlandse NGO, die verzoekster ertoe aanzette deze pamfletten te verspreiden (stuk 4, gehoorverslag, p. 6). Hoewel verzoekster A. meer dan een jaar voor haar vertrek uit Afghanistan leerde kennen en in deze periode met haar samenwerkte (stuk 4, gehoorverslag, p. 6, 7), weet zij bijzonder weinig over deze vrouw en de NGO waarvoor deze laatste werkt. Verzoekster geeft aan niet te weten voor welke NGO A. werkte omdat zij verzoekster dat nooit verteld zou hebben (stuk 4, gehoorverslag, p. 12). Hoewel verzoekster aangeeft dat er naast A. nog mensen voor deze NGO werkten, kan zij niet zeggen over welke collega's het gaat (stuk 4, gehoorverslag, p.12). Deze NGO zou steun krijgen van de buitenlanders, maar verzoekster kan niet zeggen van welke landen (stuk 4, gehoorverslag, p. 12). Ook de omschrijving van de functie van A. binnen deze NGO is erg summier. Verzoekster verklaart dat zij problemen oploste van vrouwen en vrouwenrechten verdedigde (stuk 4, gehoorverslag, p. 12). Gevraagd naar meer gedetailleerde uitleg over haar activiteiten binnen deze NGO, geeft verzoekster aan dat zij haar hier nooit over verteld heeft (stuk 4, gehoorverslag, p. 12). Verzoekster weet voorts niet of A. nog met andere vrouwen contact had (stuk 4, gehoorverslag, p. 7). Verzoekster verklaart nooit te hebben geweten waar A. en haar kinderen woonden en nooit haar telefoonnummer te hebben gekend (stuk 4, gehoorverslag, p.11, 12). Dit is niet geloofwaardig aangezien verzoekster aan A.'s kinderen meer dan een jaar lang, zes dagen per week, les gaf en met deze vrouw samenwerkte rond de verdediging van vrouwenrechten (stuk 4, gehoorverslag, p. 6, 7, 11). Het is ook opmerkelijk dat verzoekster niet weet of A., vóór haar problemen met de politie, reeds door de politie werd lastiggevallen (stuk 4, gehoorverslag, p.13). Bovendien zegt verzoekster niet te weten hoe de politie vernam dat zij deze pamfletten heeft uitgedeeld (stuk 4, gehoorverslag, p. 9). Verzoekster verklaart vervolgens dat het zou kunnen dat de politie deze informatie kreeg nadat er zich problemen voordeden in de familie van een vrouw die zo een pamflet in handen had gekregen (stuk 4, gehoorverslag, p. 9). Dit is slechts een speculatieve bewering en overtuigt dan ook niet. Indien verzoekster twee keer door de lokale politie van de wijk bezocht wordt om haar te confronteren met haar activiteiten ter verdediging van vrouwenrechten (stuk 4, gehoorverslag, p. 13), kan verwacht worden dat zij beter op de hoogte is van de manier waarop de politie bij haar terecht kwam. Verzoekster verklaringen over haar activiteiten voor een vrouwenrechtenorganisatie zijn dermate summier dat er geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat ze zich meer dan een jaar inzette voor vrouwenrechten en daardoor de aandacht van de politie trok.

Een tweede reden waarom verzoekster en haar echtgenoot door de politie gevisieerd werden, was de verdenking dat haar echtgenoot in opdracht van de taliban een poeder zou mengen in het drinkwater om meisjes te ontmoedigen naar school te gaan. Verzoekster verklaarde dat haar echtgenoot werd overgeplaatst van Jalalabad naar Kunar om daar les te geven. In Kunar werd hij vervolgens ontvoerd door taliban die hem de opdracht gaven een poeder te mengen in het drinkwater van de school. Na zijn vrijlating meldde verzoeksters echtgenoot deze gebeurtenis aan de politie in Jalalabad, die het niet serieus nam en geen gevolg gaf aan zijn verklaring. Verzoekster verklaart dat de politie haar in Kabul viseerde omdat zij op de hoogte was van het poeder dat haar echtgenoot had gekregen van de taliban en dat zij hem ervan verdachten dit gif te zullen gebruiken in Kabul (stuk 4, gehoorverslag, p. 8). Aan deze verklaringen kan geen geloof worden gehecht. Vooreerst wordt geen geloof gehecht aan verzoeksters verklaring dat haar echtgenoot overgeplaatst werd van zijn school in Jalalabad naar een school in de provincie Kunar en daar door de taliban werd ontvoerd. Verzoekster weet niet waar in Kunar de school gelegen is waar haar echtgenoot les gaf en kent zelfs het district niet waar haar man ging werken (stuk 4, gehoorverslag, p.14). Het is weinig geloofwaardig dat verzoekster geen flauw idee heeft waar ergens in de provincie Kunar haar man naartoe werd gestuurd. Het is niet aannemelijk dat haar echtgenoot werd verplicht zijn werk verder te zetten in Kunar, een regio waar de veiligheidssituatie overigens weinig stabiel is volgens de informatie die aan het administratief dossier is gevoegd, en verzoekster nooit vertelde waar hij heenging. Bovendien kent verzoekster de namen van de scholen in Jalalabad waar haar echtgenoot les gaf, zijnde Lycee Bibi Aisha en Pashtunistan Lycee (stuk 4, gehoorverslag, p.13), wat erop wijst dat zij wel degelijk op de hoogte was van de loopbaan van haar

echtgenoot. Daarnaast werden de problemen die haar echtgenoot met de taliban ondervond rechtstreeks veroorzaakt door zijn werk in Kunar en werd hij gevraagd poeder in het water van deze school te mengen (stuk 4, gehoorverslag, p. 7, 8, 15), waardoor het nog minder aannemelijk is dat verzoekster nooit gehoord heeft om welke school het gaat. Haar verklaringen over de periode van gevangenschap van haar echtgenoot zijn verder zeer vaag en weinig overtuigend. Gedurende deze vijftien dagen zou de taliban haar echtgenoot geslagen hebben en werd hem gevraagd zijn medewerking aan hen te verlenen door een poeder in het drinkwater te mengen (stuk 4, gehoorverslag, p.15). Behalve deze elementen en het feit dat haar echtgenoot in een donkere kamer verbleef met weinig te eten en te drinken, kan zij geen verdere informatie geven over de gevangenschap van haar echtgenoot die vijftien dagen lang duurde (stuk 4, gehoorverslag, p. 16). Wanneer verzoekster meermaals gevraagd wordt een specifieke situatie of gebeurtenis te noemen die haar man haar over deze periode heeft verteld, antwoordt zij dat hij haar niets verteld heeft (stuk 4, gehoorverslag, p.16). Daarnaast weet verzoekster niet wat voor poeder haar echtgenoot door de taliban kreeg aangeboden (stuk 4, gehoorverslag, p. 16). Het is niet aannemelijk dat verzoeksters echtgenoot er door de politie van beschuldigd werd poeder in het water in Kabul te willen mengen (stuk 4, gehoorverslag, p.19) maar dat verzoekster, noch haar echtgenoot, op geen enkel moment vernamen om welk type poeder het gaat. Tenslotte rijst de vraag waarom verzoeksters echtgenoot door de politie werd gezocht nadat hij zelf bij de politie was geweest om te melden dat hij gevraagd werd poeder te mengen. Indien haar echtgenoot gif wilde mengen zou het geen logische stap zijn om hier eerst mee naar de politie te gaan. Wanneer verzoekster geconfronteerd wordt met deze bedenkingen, slaagt zij er niet in een verklaring te bieden. Verzoekster herhaalt enkel dat de politie haar echtgenoot wilde ondervragen omdat zij bang was dat haar echtgenoot het poeder in Kaboel zou mengen (stuk 4, gehoorverslag, p.19).

Aangezien er geen geloof wordt gehecht aan de redenen die aan de basis lagen van verzoeksters problemen met de politie - haar vrouwenrechtenactivisme en de verdenking van haar echtgenoot van samenwerking met de taliban - worden ook verzoeksters verklaringen over de politiebezoeken en de arrestaties van haar echtgenoot ongeloofwaardig geacht omdat deze hier rechtstreeks het gevolg van waren.

In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, stelt de Raad vast dat verzoekster omtrent de kernaspecten van haar asielrelaas bijzonder vage verklaringen aflegt en zij desbetreffend een zeer gebrekkige kennis aan de dag legt. Waar zij aangeeft in de veronderstelling te zijn geweest op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen haar vluchtverhaal niet helemaal opnieuw te moeten vertellen, stelt de Raad vast dat verzoekster tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen aan de hand van de gestelde vragen een uitgebreid asielrelaas uit de doeken doet (stuk 4, gehoorverslag, p. 6-19). Zij stelt zelfs uitdrukkelijk dat zij op de Dienst Vreemdelingenzaken niet zo veel tijd had als tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal en dat er op de Dienst Vreemdelingenzaken gevraagd werd om haar problemen kort te vertellen (stuk 4, gehoorverslag, p. 8).

Waar verzoekster het feit dat zij zware psychische gevolgen ondervindt van de situatie in Kabul alsmede door de onzekerheid met betrekking tot haar echtgenoot en twee van haar vier kinderen als verklaring opgeeft voor de vaststelling dat zij zich niet elk detail meer kan herinneren, merkt de Raad op dat van een asielzoeker verwacht wordt dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, gezien kan verwacht worden dat levensbepalende ervaringen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben waardoor deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. Voor zover verzoekster onder verwijzing naar de e-mail van de centrumarts van het opvangcentrum wenst aan te geven dat zij vergeetachtig is en zich weinig kan concentreren, stelt de Raad in eerste instantie vast dat deze e-mail geenszins afkomstig is van de centrumarts zoals verzoekster aangeeft, maar wel van een begeleidster in het opvangcentrum en aldus geenszins kan worden aangemerkt als zijnde een medisch attest. De ontslagbrief van het psychiatrisch centrum dat ter terechtzitting werd neergelegd verwijst naar een depressief toestandsbeeld met suïcideplannen, doch verwijst geenszins naar problemen die een invloed zouden kunnen hebben op haar geheugen en afgelegde verklaringen. Ook stress biedt geen afdoende verklaring voor een dergelijk frappant gebrek aan kennis omtrent kernaspecten van het asielrelaas. Iedere asielzoeker staat immers bloot aan een zekere vorm van stress tijdens het gehoor. Het ter terechtzitting neergelegde attest van verzoeksters huisarts waarin enkel wordt aangegeven dat de ontslagbrief van het psychiatrisch centrum een fout bevat in die zin dat haar echtgenoot 21 jaar ouder is dan haar en niet 21 jaar was op het ogenblik dat zij huwden, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Ook het ter terechtzitting neergelegde overzicht van de medicatie die verzoekster op datum van 11 april 2013 nam, kan geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen.



2.4. Verzoekster maakt gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas dan ook niet aannemelijk dat zij geïndeneerde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.5. Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus stelt de Raad vast dat verzoekster bij aanvang van haar asielprocedure aangaf haar echtgenoot en twee van haar vier kinderen tijdens de reis vanuit Afghanistan te zijn kwijtgeraakt en dat hun verblijfplaats haar momenteel onbekend is (stuk 9, punt 16, 17, 20, 36). Zij herhaalt dit tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (stuk 4, gehoorverslag, p. 2, 3, 4, 21) en stelt expliciet niet naar Afghanistan te kunnen terugkeren zonder haar echtgenoot (stuk 4, gehoorverslag, p. 22). Ter terechtzitting verklaart verzoekster dat zij nog steeds in het ongewisse verkeert omtrent de verblijfplaats van haar echtgenoot en twee van haar vier kinderen en dat het opsporingsonderzoek van het Rode Kruis tot op heden niets heeft opgeleverd. Uit de ontslagbrief van het psychiatrisch centrum waar verzoekster enige tijd is verbleven en die ter terechtzitting werd neergelegd, blijkt dat inzake verzoekster bij opname in het centrum een depressief toestandbeeld met concrete suïcideplannen kon worden weerhouden. Als trigger voor deze toestand wordt de “perspectiefloze regularisatieaanvraag” en “de knagende onzekerheid over het lot van haar echtgenoot en twee andere kinderen die ze tijdens het de vlucht uit Afghanistan is kwijtgeraakt” aangegeven. Uit de bestreden beslissing blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van mening is dat verzoekster mede gelet op haar vage verklaringen omtrent de scheiding van haar echtgenoot en twee kinderen geen zicht biedt op haar werkelijke situatie. Hieruit blijkt dan ook dat het voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet duidelijk is of verzoekster kan worden aangemerkt als zijnde een alleenstaande vrouw.

Gelet op verzoeksters verklaringen in samenhang met de ter terechtzitting neergelegde ontslagbrief van het psychiatrisch centrum meent de Raad dat het aangewezen is verzoekster het voordeel van de twijfel te geven. Gelet op haar kwetsbare profiel als alleenstaande vrouw in Afghanistan kan worden aangenomen dat zij bij terugkeer naar Afghanistan een onmenselijke of vernederende behandeling riskeert.

### 3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 euro dient te worden terugbetaald.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

**Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

**Artikel 3**

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

**Artikel 4**

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF